

— Какво ме зѣпашъ такъвъ? — подзе от-ново главатарьтъ. — Стой и ти така два-три часа, и ще видишъ какъ ще ти поникне нова кожа, като на змей... Ами я дайте раницитѣ, че трѣбва да се изпразднятъ, да не ни тежатъ на връщане. Ха съдайте да ядемъ!

Щомъ се нахраниха, свалиха обувката и се натъркаляха да починатъ. Скоро Слави и Любенъ заспаха. Арапъ се пощѣше до краката имъ. Само Чочо се въртѣше ту на една, ту на друга страна. По едно време той се понадигна и погледна ония двамата, чернитѣ, които все така лежаха съблѣчени до поясъ. Тогазъ той извед-нажъ свали пуловера и ризата си, легна като тѣхъ, по очи, и се помжчи да спи.

*

— Ставайте! — изкомандува Слави. — Стѣ-гайте раницитѣ — и на пжтъ! Я, слънцето вече се спусна къмъ Селимица!

Любенъ скочи метна раницата. Арапъ весело залая. Върхътъ бѣше опустѣлъ.

— Хайде, по-скоро! — викаше главатарьтъ.

— Я! Ами ти какво правишъ, бре? — плесна съ ржце Слави.

Чочо се мжчеше да облѣче ризата си и ох-каше високо:

— О-о-о! Мамичко! Боли... много боли!...

Слави и Любенъ приближиха уплашено.

— Какво има?

— О, боли бе, много боли!.. — викаше Чочо.